

vilde altsaa herefter ogsaa synes at kunne komme i Betragtning, om en eller anden, som ellers beskæftiger sig med legemligt Arbejde under et Besøg i Livoli faar en Plaketskol i Hovedet, eller om han er i Teatret, og derfter en Ulykke der, eller hvis han er med i en Lejestue paa Landet og der brækker sit Ben ved at danse. I alle disse Tilfælde faar han altsaa ogsaa for Livstid Erstatning, skønt det ikke har noget med hans Arbejde at gøre. Det, der staar, vedkommer enhver, som er i den Livsstilling. Derfor siger jeg, at Forslaget ikke er nær liberalt nok, det kunde være endnu liberalere. Hvorfor ikke sige: hele det danske Folk? Hvorfor ikke sige: enhver i det danske Folk, og ikke blot: de, som have legemligt Arbejde. Der kan jo dog være Folk, som i økonomisk Henseende ikke ere bedre stillede end de, der have legemligt Arbejde. Man kunde jo f. Eks. undtage dem, der svare en vis høj Skat, men for øvrigt sige, at til enhver Stadelighed udbetaler Staten ganske simpelt, hvad han eller hun behøver, og siden refunderes det af Kommunerne. Det forekommer mig, at det vilde være endnu liberalere, og hvis det ærede Medlem vilde gaa dertil, kunde jeg bedre forstaa det. Men jeg kan ikke en Gang erkende, at Overstriften er rigtig: „Forslag til Lov om Arbejdernes Forsørgelseslov efter Ulykkestilfælde“. I ethvert Tilfælde er den ikke rigtig, naar det skal stilles som Vædringsforslag til det Forslag, der her foreligger, men Grunden dertil er maasse, at det ærede Medlem med sin logiske Sans har indset, at han ogsaa maatte kunne gøre Titelen om; det vilde ikke kunne gaa under den Titel, det havde, og derfor var det, jeg mente, at det kunde være tvivlsomt, om Lovforslaget burde accepteres her som Vædringsforslag. Det er, forekommer det mig, det vigtigste i Lovforslaget.

Det næstvigtigste i Lovforslaget er „det offentlige“. Ved det offentlige forstaaer det ærede Medlem, hvis jeg opfatter det rigtig, Statskassen. Det er ikke altid, man med det offentlige mener Statskassen, men det offentlige, som staar i § 2, 2den Linie, maa vistnok være Statskassen, thi der staar senere noget om, at Finansministeren skal have at gøre med disse Penge, naar de refunderes. Det ærede Medlem lægger det kun foreløbig paa Statskassen, senere paa en Kreds af Kommuner nemlig Byerne og de vedkommende Amt, der skulle udrede Stadeserstatning til enhver, der kommer til Skade, naar han da falder ind under det ærede Medlems Paragraf. Saa kommer der et Spørgsmaal, som jeg endnu ønsker at omtale, det er den Waade, hvorpaa Erstatningen skal gives.

Den er for mig lidet tiltalende. Reglen for Erstatningen er; at den vedkommende skal have en Pengefum, 3,600 Kr., men, naar Døden er indtraadt, skal 2,400 Kr. betales til den vedkommendes Familie. Det er Penge, som udbetales en Gang for alle, og saa kunne de gaa med det. Men der er jo ikke den mindste Grund til, at de ikke bagefter skulde komme til at trænge, og hvor det ærede Medlem saa vil have dem hen, ved jeg naturligvis ikke det mindste om, men det forekommer mig, at den Vej, Regeringens Forslag gaar, at tildele de vedkommende en sikker aarlig Understøttelse for Livstid, er tjenligere og bedre end den, det ærede Medlem gaar, saa paa det Punkt har det ærede Medlem ikke været saa liberal og heldig efter min ringe Mening, som Regeringen. Men som sagt, jeg tror ikke, at det er rigtigt at komme til denne Kapitalforsikring. Jeg har nok Oje for, at det ærede Medlems Kapital kan konverteres til en Livrente, men det bliver dog ikke store Sager, de saa, og jeg antager, at de vedkommende ville foretrække at faa Kapitalen og saa lade staa til i Fremtiden og lade det gaa, som det kan.

Det ærede Medlem har meget udførlige Bestemmelser om Arbejdsraadet. Jeg har jo udtalt mig om, at jeg i og for sig ikke har noget imod at komme til et saadant, men det er et meget stort Maskineri, som det ærede Medlem der har sat i Gang, jeg vil imidlertid dog haabe, at man ikke kommer til noget saa stort og noget saa vanskeligt. Kommer det en Gang, kan det jo tage sig meget godt ud for mange, men det forekommer mig, at det vilde være Synd, at man, hvis man kommer den Vej, skulde sætte hele Landet i Bevægelse for at faa indrettet et Apparat, der kunde være nyttigt og anvendeligt ved en Forsikringslov, thi dertil kunde vi dog komme ad en lettere Vej. Jeg benægter ikke, at Vædringsforslaget kunde fortjene nærmere Overvejelse, og derfor vilde jeg ønske, at det ærede Medlem havde indbragt det som et Lovforslag og ikke havde tvunget mig til at indskrænke mig til en almindelig 1ste Behandling af dette Vædringsforslag. Mere kan man efter min Mening ikke forlange af mig, jeg har i alt Fald ikke kunnet staae rettere, end at det for mig var tilstrækkeligt og ogsaa nødvendigt at angive Regeringens Standpunkt noget klarere og nævne Hovedbestemmelserne i det ærede Medlems Synspunkt samt gøre opmærksom paa, at hvis det ærede Medlem har støttet sig til Direktør Bramsens tidligere Arbejder — hans nuværende Anstuelser kender jeg ikke — er det